

DENÍK

TÁBORA

KOUZELNÝCH

FAZOLÍ

Rozkoš 29. 6. – 13. 7. 2019

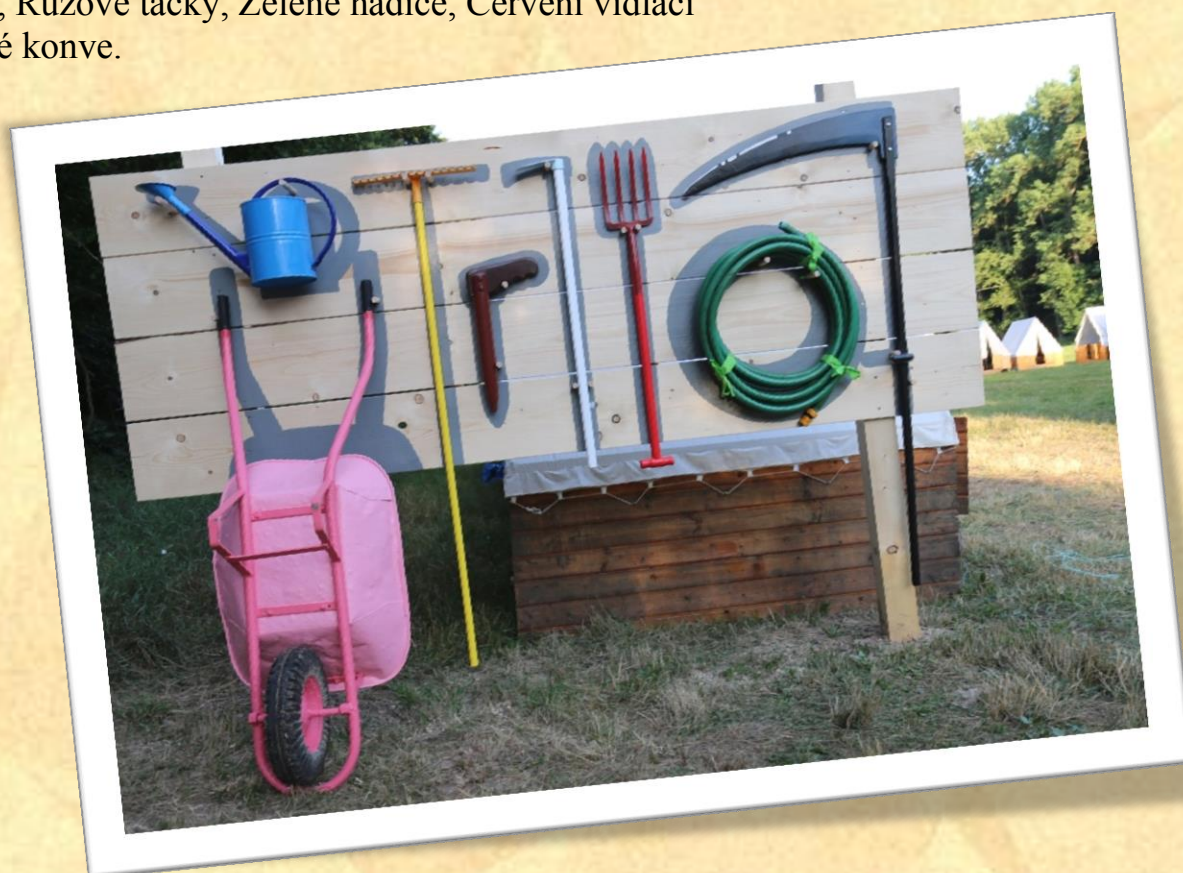
1. DEN TÁBORA (sobota 29. června 2019)

PRÁZDNINY!!! A začínají pěkně zvostra – táborem. S očkovacím průkazem, kartičkou pojišťovny, s potvrzením o bezinfekčnosti a s pár nepodstatnými věcmi v batohu uháníme autobusem směr Brno. Za Brnem doprava na Znojmo a před Znojmem uhýbáme opět doprava, naše tříhodinová jízda končí u vesničky Rozkoš.

Na tábořiště to máme asi kilometr, který jsme zdolali během chvílky, neboť jsme zvědaví, jak tábor letos vypadá. Uvítalo nás instruktorstvo, Hop nás obdařil základními pokyny a ubytovali jsme se ve svých stanech. Vymazlili jsme si to tam, přeci jen v nich strávíme dva týdny a po té jsme se vydali na první Havranovo jídlo. Skvělé, jako vždy. Po večeři si nás vedení svolalo a představilo nám paní Blanku, bývalou členku oddílu. Nepřijela s prázdnou, přivezla s sebou obrovskou bednu, kterou objevila na půdě, po jejím odemčení jsme zjistili, že je plná fazolí. Ne obyčejných fazolí, tyhle byly barevné, až zrak přecházel, a měřily tak 30 cm. Ale co s tím? Bedna naštěstí obsahovala i návod. Tyhle fazole je třeba sádit, sklízet plody a postupně se dopracovat k vypěstování zlaté fazole – snu všech pěstitelů, která nás učiní šťastnými. Mělo to i svůj rub, v případě, že se nám zlatou fazoli vypěstovat nepodaří, budeme obdařeni celoživotním nadýmáním.

V následném hlasování jsme se jednohlasně rozhodli, že riziko podstoupíme a že se do toho pustíme. A hned starosta Vašek vybral první kousek. Odrůda ŽAHÁN NESPAL pochází z polárních krajů, ve dne nedělá nic, roste jen za mihotavé záře polárních nocí. Dohodli jsme se tedy, že ji zasadíme a polární zář nahradíme mihotavým světlem osmi ohňů, které budeme udržovat po celou noc. Ráno uvidíme. Následnou hodinu jsme tedy strávili taháním dřeva z lesa a rozdělováním ohňů obřadným způsobem, tedy křesadly. Pak už se začalo stmívat, u ohnišť zůstali jen první příkladači, ostatní si šli před svou noční šichtou ještě zdřímnout.

Bylo by vhodné představit oněch 8 skupin, o kterých již byla řeč. Jejich názvy souvisí s typickým zahradnickým náčiním: Černí kosáci, Bílé motyky, Hnědí kolíci, Modrá hrabata, Ružové táčky, Zelené hadice, Červení vidláci a Modré konve.

2. DEN TÁBORA (neděle 30. června 2019)

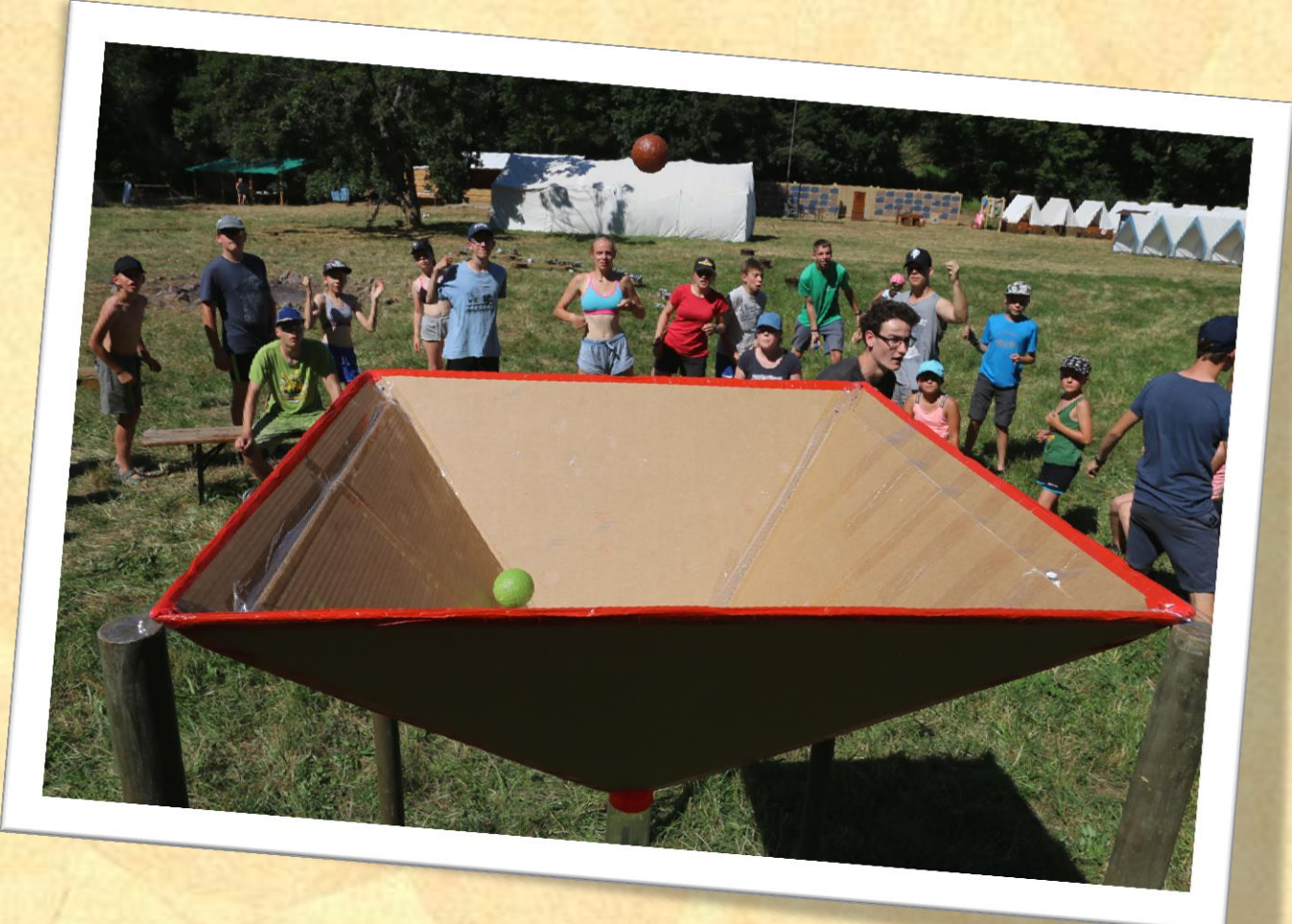
Hudební budíček zastihl děcka ve spacáku a íčka u ohnišť, která opravdu fajrovala nonstop po celou noc. Hromady dřeva se silně ztenčily, ale nikomu nepochybělo. Co je však nejdůležitější: ze země čouhal asi třímetrový fazolový stonek s listy. Takže mihotavé zahřívání se vyplatilo! Vyhráno tedy ještě nemáme, listy jsou prima, ale nic neřeší, protože my potřebujeme lusky. Společně jsme vydedukovali, že ještě potřebujeme fazoli dorazit pořádným tepelným šokem. Rozsekla to Majda svým nápadem zapálit vedle připravený táborák. A tak po snídani slavnostně vzplála hranice, pozpívali jsme, poklábosili a věnovali se dál táborovému dění.

Na programu byla celodenní zahradnická vzdělávací lekce nazvaná „Běh knihovnou“. Spočívala v tom, že kolem tábora se nacházelo 8 míst s informacemi, která bylo třeba obejít (přesněji oběhnout, neboť čím rychleji jsme se mezi nimi přesouvali, tím více času jsme měli na jejich zapamatování si). Po skončení jsme si nemohli nevšimnout, že fazol má již lusky. V nich se nalézalo 5 ještě nezralých (jsou menší a bílé nebo černé) fazolí, které se sice nesadí, ale fungují jako baterky do trabloměru. Trabloměr je chytrá skříňka, která nás má za úkol varovat před blížící se pohromou. Po naládování přístroje nám ukázal, že nás brzy čekají potíže s krtekem. Nepotěšilo to, ale co se dá dělat, aspoň nebudeme překvapení. Zároveň jsme postříkali Žahána nespala mizicím dračím roztokem a rovnou vybrali fazoli novou. Volba padla na OLTÁŘÍKA SLADKÉHO, vyžadujícího pro svůj růst extra porci cukru. Vybrali jsme tedy od každého nějakou sladkost, zahrabali jej do směsi hlíny a věnovaných bonbónů a důkladně jej zalili cukrovou vodou.

Následoval oběd a odpolední klid, vedra jsme využívali hlavně ke koupání v potoce. Pak nás buben svolal k další části Běhu knihovnou. Tentokrát bylo třeba ukázat, co jsme si dopoledne zapamatovali. Na velké tabuli byla vyvěšená témata: Zelenina, Hnůj, Kytky, Škůdci, Pranostiky, Obestoupili jsme obří trychtýř a do něj po vyslovení otázky třefovali barevnými míčky. Ty určovaly pořadí, ve kterém budeme odpovídat. Otázka stíhala otázku, vřazeny byly i dva praktické úkoly (přenášení vody v ešusu na hřbetě a získávání fazolí). Nakonec se nejúspěšnější skupinou staly Zelené hadice.

Když jsme se chystali na večeři, Oltářík už povyrosl a dosáhl na sladkosti, všude papírky od bonbónů a nepořádek z oplatků a sušenek. Má se čile k světu. Ale co horšího, kde se vzal, tu se vzal, hudrující nespokojený krtek. Vysoký tak 180 cm, velikost nohy skoro metr. Dožadoval se, ať zmizíme z jeho louky, ale když dostal pecen chleba, spokojeně odešel. Uff, měli jsme na mále, příště to tak jednoduché nejspíš nebude, navíc mluvil o svém agresivním bráchovi.

Po zapékaných těstovinách následoval nástup, na kterém všichni obdrželi krásné zástěry. Do večerky už byl klid, zasloužili jsme si ho.

3. DEN TÁBORA (pondělí 1. července 2019)

Noc jsme strávili příjemně, stejně jako mlsná fazole, které narostl žlutý květ. Zvládli jsme všechny ranní rituály – rozsvičku, ranní běhy, a úklid. Ve chvíli, kdy jsme se chystali na snídani a vlajka ve tvaru řepy stoupala na stožár, přifuněl krtek. Byl to drsnější brácha toho včerejšího, vyplenil ešusovník, popřevracel stoly a lavičky, strkal do nás a stále vyhrožoval svým fotříkem, ten že na nás tak hodný nebude. No uvidíme.

Po snídani jsme se v plné parádě vyfotili na táborovou pohlednici a pak už vypukla hra „Bohatá sklizeň“. V ní šlo o to v pravou chvíli sklídit a v pravou chvíli prodat. Byla to taková běhačka, kdy směr a rychlost našeho běhání řídil graf výkupních cen zeleniny. Nejlépe si vedli Vidláci.

V průběhu hry se urodil lusk a tak jsme jej otevřeli. Byla tam! Nová, krásná, veliká, barevná fazole a s ní ještě dvě malé do trabloměru. Přístroj nás po vložení chvíli napínal a pak ukázal, že starosti s krtkem ještě neskončily. Vybrali jsme a zasadili nový kousek – jmenuje se BÍN POTOČNÍ a víme, že k životu potřebuje pořádnou zálivku na své předlouhé kořeny.

Příroda se nějak dovtípila, že potřebujeme spoustu vody a pomohla nám. Spustil se déšť, který trval skoro celé odpoledne. Došlo tedy na hry v hangáru a po nich se plnily podmínky táborníka. Toho už jsme plnili v průběhu celého roku, dokončení na táboře by znamenalo zisk orlího péra. Když už jsme u získávání těchto Krabových trofejí, letos je možno je získat za tyto splněné podmínky:

1. Vydrž celý den bez jídla.
2. Z mouky, vody a z koření vytvoř těsto a upeč na kameni jedlou placku.
3. Uháčkuj míček zvaný hakisak.
4. Splň všechny zkoušky z táborníka. A že jich je.

Před večeří jsme v hangáru ještě kuli pikle na krtka, kterého si hodláme udobřit a naklonit. Nápadů nebylo několik, zkusíme jej podarovat autíčkem a lízátkem, zazpíváme mu písničku o krtkovi, co metro vrtá, a promítneme mu jeden díl krtečka. Teď už jen čekat, až se objeví. Na večeří jsme si k smůle všech, kteří dnes podstoupili hladovku, pochutnali na prvotřídní žemlovce.

Večer jsme sehráli fotbálek, který po chvíli rozehnal déšť, a pak se nasoukali do spacáků.

4. DEN TÁBORA (úterý 2. července 2019)

Zavolejte strážce, zbláznilo se páže, ... Tato a další písničky nás uvítaly do nového dne. Po všech ranních činnostech, po snídani a krátkém deštíku vypukla Zahradnická olympiáda. V průběhu slavnostního zahájení s proslovy hostů a se slibem závodníků jsme se dozvěděli, že v soutěžích budeme získávat fazole a ty budeme střídat do skleněných trubic, aby bylo hned jasno, jak se komu daří. Vrcholem tohoto ceremoniálu bylo vystoupení mažoretek, točících krumpáči, lopatami a vidlemi.

Pak už se rozjely disciplíny – sběr brambor, ochutnávka zeleniny, kop melounem, plácání do lavoru, jezení plovoucí mrkve, jezení fazolí hůlkami, běh v gumácích a v konvácích, koulení řepy, hod mrkví a další. Královskou závěrečnou soutěží byla Shnilá dýně – souboje v ringu, kdo nejdéle přežije s pytlíkem vody na zadku. Celkovými vítězi olympiády se stali Vidláci.

V poledním klidu se hrál fotbal, pekly se placky, háčkovaly hakisaky, psaly deníky. Každý podle svého gusta. To už mraky odešly a sluníčko opět peklo o sto šest. Buben ukončil poobědové volno a my jsme se sešli u fazole a dozvěděli se, že ji budeme zábavným způsobem zavlažovat. Ve stejné vzdálenosti od rostliny bylo rozmístěno osm menších kruhů a v jejich středu „zahrádkářský totem“, jak to nazval Youry. Totem se skládal z barelu, na němž stála lepenková krabice a na krabici lavor s vodou. Úkolem každé skupiny bylo bránit totem svůj a bořit totemy ostatních. To se dělo bezkontaktně, pomocí petlahví s vodou s navrtanými víčky bylo třeba přes těla obránců stříkat na lepenkovou část totemu, až došlo k jejímu rozmočení a pádu lavoru. Krabice byla rychle vyměněna za suchou a jelo se dál. Tuto hodně mokrou a náročnou hru vyhráli Kolíci. Do večere se stihly ještě i Vlajky.

Mezitím dozrál lusk a tak jsme jej v průběhu večerního nástupu otevřeli. Byly v něm dokonce dva velké barevné kousky a dva do trabloměru. To, že se máme chystat na návštěvu krtka, jsme už věděli, z bedny jsme pak hlasováním vybrali další fazoli k zasazení. Byla krásná, ale její pěstovací nároky nás dosti zaskočily. Jmenovala se TOULAVKA ŘÁDNÁ, a vyžadovala směs vody z řek Rokytná, Jihlávka a Dyje v daném poměru, hlínu z Rakouska, požehnání sv. Tekly, kámen z prastarého podzemí, atd. Požadavků bylo celkem devět, bylo nutno dát hlavy dohromady. Zasedli jsme s instruktory nad mapami a zjistili jsme, že daná místa jsou od tábora vzdálená 8 až 20 km různými směry. Vydají se na ně trojice íček, a to hned, členové pak zítra společně vyzvednou kámen z podzemí, které se nalézá 16 km po proudu řeky.

Zatímco se íčka balila na své noční výpravy, vzniklo u hangáru kino. To už se přihrnula máma krtková, a zasedla jako čestný host. Zhlédli jsme „Krtka zahradníkem“ a máma krtková si nadšeně vytleskala další díl, takže došlo i na Krtka a žvýkačku a Krtka v ZOO. Instruktoři se vytratili na své mise, uvidíme se s nimi zítra u vstupu do historického podzemí.

5. DEN TÁBORA (středa 3. července 2019)

Rozcvička proběhla bez instruktorů, stejně jako větší část dne. Po snídani se rozjely tři hry indiánského původu - lakros, babský lakros a indiánská košíková. Byla to jen taková ochutnávka, na každou hru jsme měli půl hodiny i s pravidly a pitím mezi disciplínami. Další hodinu jsme se věnovali psaní deníků a další balení batohů. Po obědě totiž vyrazíme na pouť za kamenem ze středověkého podzemí.

Tak se také stalo, po skvělých haluškách s nivou jsme se vydali po proudu řeky. Čekalo nás 16 km údolím říčky Rokytné. Šlapali jsme po cestách i pěšinách, po slunci i ve stínu, nakonec jsme před sedmou hodinou dorazili k přírodnímu koupališti v Tavíkovcích, kde už nás očekávali instruktoři a naše batohy. Vykoupili jsme místní občerstvení s nanuky a začali se věnovat stavbě stanů, přístřešků a opékání buřtů, což byla naše večere. Po ní nám íčka vylíčila strasti a slasti jejich dlouhých poutí, na kterých získávali ingredience pro zálivku Toulavky řádné. Nejdobrodružnější chvíle prožili Zrzka, Naty a Vojta, podle jehož líčení to tak rozhodně vypadalo. Potom ti unavenější zalehli ke spánku, ti houževnatější strávili večer u ohně s písničkami. Podzemí navštívíme až ráno.

6. DEN TÁBORA (čtvrtek 4. července 2019)

Kytara nás probudila v sedm, pobalili jsme se, uklidili tábořiště a posnídali makový závin. Pak už jsme vyrazili na poslední 3 km, které ještě zbývaly do obce Přeskače, pyšníci se tím, že v ní před několika lety při stavbě kanalizace náhodou objevili podzemní středověké chodby. Tam jsme také mezi poli došlapali a hned se pustili pod zem. Chodby to byly úzké a nízké, proto jsme se střídali po družinách. Využili jsme i baterky, neboť jsme se s průvodkyní dohodli, že nemá rozsvěcet. Podzemí bylo zajímavé, kdysi sloužilo k uchovávání potravin a skrývání se v dobách válečných, my jsme jej využili k získání kamínku pro zálivku fazole Toulavky.

Objednaný autobus nás během chvílky přenesl k táboru, tam jsme se nejprve postarali o dosušení stanů a vybalení batohů, pak jsme opět zasedli k deníkům. Oběd byl chutný a odpolední klid mimořádně dlouhý. Jeho konec byl začátkem turnaje ve hře „Lagori“. Ač tomu název nenasvědčuje, jedná se o hru míčovou, plnou napětí a zvrátů. Proti sobě nastupují čtyřčlenné týmy obránců a útočníků, uprostřed herního území ve tvaru čtverce stojí zatlučený kůl a o něj opřených 8 hůlek. Útočníci se snaží hůlky míčem shodit, obránci ubránit. Když dobře mířená střela všechny hůlky shodí, stávají se útočníci pro změnu terčem obránců, kteří se je v tu chvíli snaží vybitím zneškodnit. Podaří-li se, hra končí remízou, minou-li obránci cíl a soupeřům se podaří opřít hůlky o kůl s výkřikem Lagori!, vyhrávají útočníci. Vítězi turnaje se stala ve svých kategoriích družstva „Párky“ a „Prdící“.

Po večeři jsme se sešli u našich zahrádek a podle předpisu namíchali zálivku ze všech ingrediencí, které požadovala Toulavka. Zasadili jsme, zalili, uvidíme, co vzejde. Potom jsme zapálili ohniček, u kterého se sešli 3 kytaristé, asi 5 ukulelistů, 2 flétnísti, mandolinistka, bubeník, chřestič, 50 zpěváků a stovky protivných štípajících mušek. Společně jsme si notovali až do večerky.

7. DEN TÁBORA (pátek 5. července 2019)

Dnes si na počest státního svátku vyspáváme až do osmi! Nekonečné labužo. Potom cvičíme, uklízíme, snídáme a poté vyrážíme do 2 km vzdáleného dějiště další fazolové hry. Ve vysokém borovém lese nás Youry zasvětil do pravidel bojovky, nazvané „Neposedné ovoce“. Ovoce nové generace se pohybovalo samo od sebe, sběrači se je snažili papírovou koulí zastavit a úlovek zpeněžit v bance, pytláci bojovali se sběrači a zabavovali jim, co získali, posléze se lup snažili pod cenou prodat, strážci sadů kontrolovali sběrače, zda mají platné licence a pytlákům nadělovali pokuty. Tolik ve zkratce, o čem tato bojovka byla. Nejbohatšími výdělky se na konci mohli pochlubit Franta a Mara.

Po znamenitém segedínu a odpoledním klidu, který se nesl ve znamení povinného sprchování, jsme se opět věnovali fazolím. Toulavka měla lusk už naditý k prasknutí, uvnitř se krčily 4 menší kousky do trabloměru (ten poukázal na útok mšic) a jedna veliká do bedny. Uložili jsme ji tam a vybrali další krasavici k zasazení. Její jméno znělo CHECHTAN PŘEV TIPNÝ, vyšlechtil ji nějaký herec a k růstu vyžadovala porci smíchu a potlesku. Rozhodlo se, že ji zakopeme před stan toho, kdo se v táboře usmívá od ucha k uchu i ve spánku a tím je Oktan. On také přišel s nápadem fazoli předvést pár vtipných divadelních scének. Jejich přípravě jsme se pak věnovali celé odpoledne. V průběhu nácvičku se v táboře objevila vajíčka mšic. Ajajaj.

V podvečer se plácek před Oktanovým stanem proměnil v divadelní pódium a v rychlém sledu se na něm vystřídaly všechny družiny se svými nacvičenými kousky. Témata byla velice rozmanitá a všechna veselá. V dobách střídání jsme se nahlas smáli, aby byl útok na růst fazole co nejúčinnější. V diváckém hlasování získali nejvíce hlasů Kolíci. Hlídky dostaly za úkol se při každém průchodu kolem fazole hlasitě zasmát. To bude noc!

8. DEN TÁBORA (sobota 6. července 2019)

Ráno se pnul Chechtan po celém Oktyho stanu. Ještě chvíli jsme se smáli, ale po chvílce nám úsměv ztuhl na rtech. Kde se vzaly, tu se vzaly dvě mšice! Protivně byly až hrůza, vyhazovaly ze stanů spacáky, oblečení a pořád něco skřehotaly. Zlatý krtek!

Hned po snídani jsme se pustili do vaření oběda. Tak jednoduché to ale nebylo. Nejdřív jsme museli shánět potraviny. Byly rozsety po širokém okolí na stanovištích podle toho, na jakém světadílu se v minulosti objevily jako první. Tak třeba ve střední Asii světlo světa spatřila jablka, cibule, česnek, salát a ředkvičky. V prvním kole bylo třeba se o těchto pochutinách něco dozvědět a vymyslet si, jaké jídlo z nabídky potravin družina uvaří, ve druhém kole si pro ně zaběhnout a ve třetím jídlo uklohnit na zbudovaném ohništi. Jídla byla velmi různorodá a hlavně vydařená, porota měla přetěžkou úlohu sestavit pořadí. Nejchutnější a nejzajímavější jídlo podle ní uklohnili Vidláci.

Když ohně dohořely, žaludky byly naplněny a nádobí umyto, započal odpolední klid. Na jeho konci začalo učení se rostlinám a stromům, což je nejzákladnější znalost každého zahradníka. Pak jsme otevřeli lusky na Chechtanovi, trabloměr trval i nadále na návštěvě mšic, a vybrali jsme fazoli novou, jménem ČONGOBONGO. Ta mohla být zalévána pouze a jedinečně tekutinou stejného názvu, která se vzácně vyskytuje po celém světě, I my jsme takový les nedaleko tábora objevili. Čongobongo rostlo v měchýřcích na stromech ve výšce asi 3 metry a bylo třeba jej sbírat obřadným způsobem: Sběrnou hůl musili uchopit všichni z družstva a s výkřikem „Čongobongo!“ propíchnout váček. Tekutinu pak bylo nutno zachytit do obřadní mísy. Nejvíce čonga nasbírali Kosiči.

V průběhu večerního nástupu jsme pak fazoli zasadili v blízkosti čongobongového lesa a zalili ji našimi úlovky. Za zmínku taky stojí, že na nástupu převzal Kubaš placku a orlí pero za to, že jako první se prokousal všemi nástrahami zkoušek táborníka. Pak už jsme měli klídek, někdo odpočíval, jiní hráli lagori nebo jiné hry.

10. DEN TÁBORA (pondělí 8. července 2019)

Vzhledem k večerním rituálům jsme vstávali později a první, co jsme uviděli po vykuknutí ze stanu, byla široká slimáčí stopa, táhnoucí se tábořem. Pak Franta objevil, že Ksichtovce už narostly 2 lusky, takže ještě před rozcvíčkou jsme měli fóbii ze slimáků, šest trabloměrových fazolí a jednu velkou. Jako nový kousek jsme z bedny vybrali HOJDÁŠKA ZAVINOVANÉHO, fazoli mazlivou, se kterou se musí zacházet jako s miminkem. A tak šel z ruky do ruky, hladili jsme jej, pusinkovali, a dokonce vozili v dětském kočárku a nakonec zasadili na tábořovém náměstíčku.

Po ranním jídle jsme dostali dvě hodiny na plnění orlích per a podmínek tábořníka. V táboře se tedy lasovalo, uzlovalo, háčkovalo, peklo, bivakovalo, prvnípomocovalo, atd. Když tato část programu skončila, přesunuli jsme se za hřiště a tam jsme se věnovali soutěži v míchání barev. Bylo nutno na paletách namíchat co nejpřesnější odstín barvy květu podle předlohy – v prvním kole podle květů, které jsme dostali do ruky, ve druhém kole podle květů, na které jsme se běhali dívat přes celé hřiště a ve třetím jsme dostali jasná zadání, například namíchejte barvu tábořové poštovní schránky nebo vrchařského trika.

Kuchaři nás poté potěšili kuřátkem na paprice a po odpoledním klidu vypukli „Červení proti modrým“, oddílová bojovka, kterou přijímají členové oddílu s nadšením už od jeho založení. Když jsme se po bitvě vrátili, fazole už měla lusk. Seběhli jsme se, otevřeli lusk a byla tam! ZLATÁ FAZOLE!!! Leskla se, až zrak přecházel. Zdvihla se vlna nadšení a radosti, naše pěstování je tedy u konce. Když zlatíčko putovalo z ruky do ruky, kdekdo si všiml, že má na hřbetu nenápadný křížek. Už je jasné, proč je v bedně také vývrtka. Hned jsme ji použili, z duté fazole se vysypalo 5 malých smotků. Přečetli jsme si je, poukazovaly na konkrétně popsaná místa, například na baštu hradu Cornštejn, jeskyni u Mohelna, skálu Ďáblův chléb, atd. Bylo třeba svolat radu starších, vzít si na pomoc mapy a jízdní řády a promyslet taktiku.

Po večeri jsme se už dozvěděli, že se dělíme na 5 skupin, které vyráží zítra brzy ráno. Ještě jsme se dozvěděli, že barvy dopoledne nejlépe míchali Vidláci, byla udělena orlí pera za obilné placky a háčkované hakisaky a potom jsme si šli balit batohy.

Se setměním jsme ulehli, ráno vstáváme v 5:00.

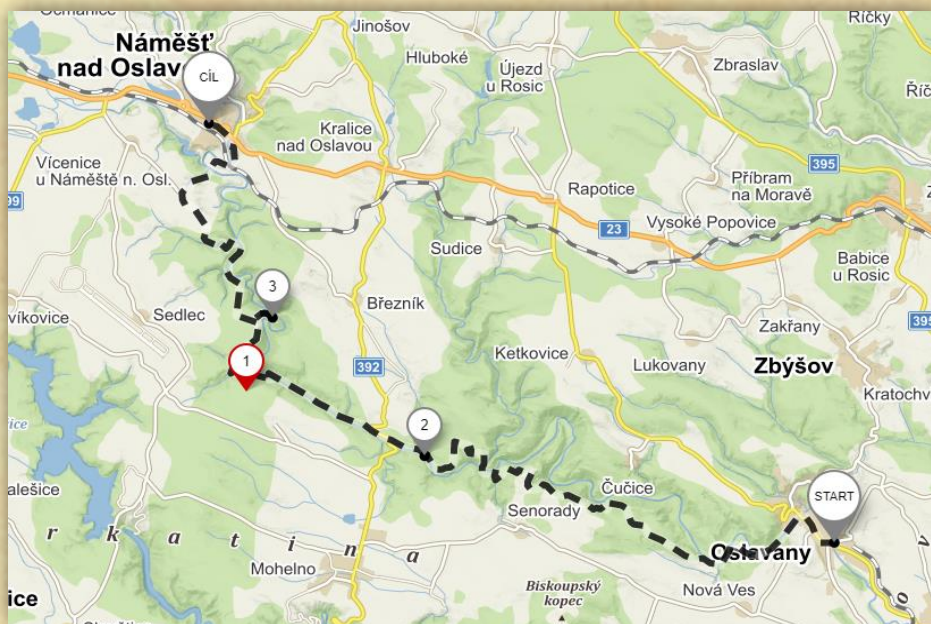

11. DEN TÁBORA (úterý 9. července 2019)

Vstávali jsme v 5:00, dobalili spacáky, doplnili lahve a vyrazili jsme do Rozkoše na autobusy. Rozjeli jsme se těmito směry:

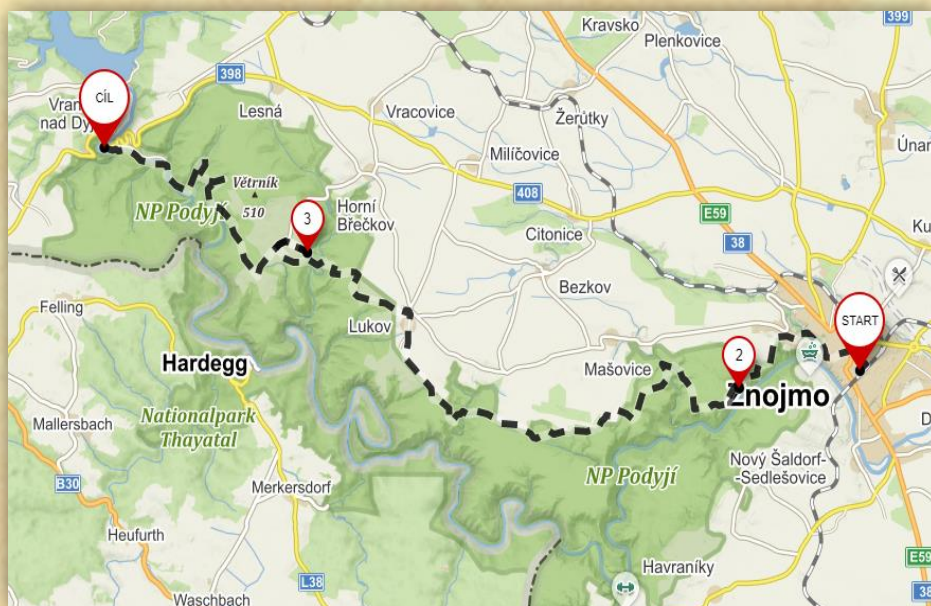
SKUPINA 1: OSLAVANY – NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU /29 km/

První díl odměny zanechala zlatá fazole na zřícenině hradu Lamberk.

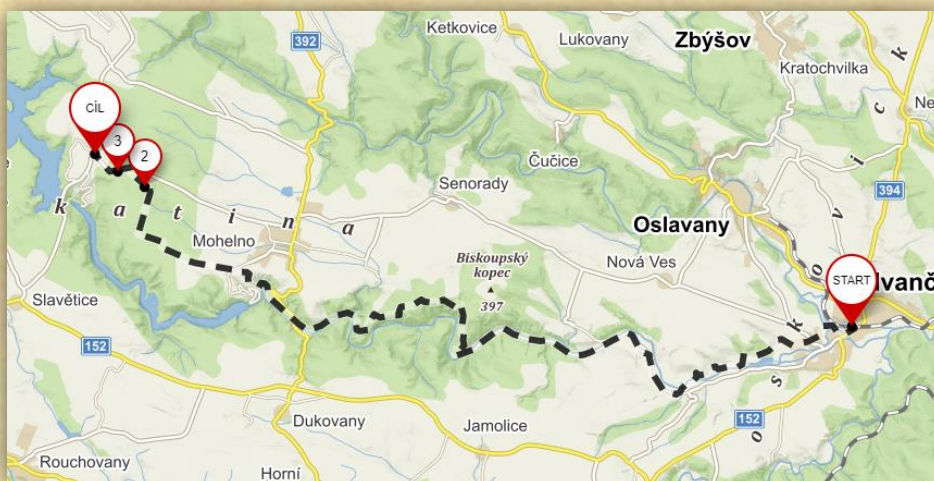
SKUPINA 2: ZNOJMO – ČÍŽOV – VRANOV NAD DYJÍ /30 km/

Druhý díl odměny zanechala zlatá fazole v blízkosti Muzea železné opony v Čížově.

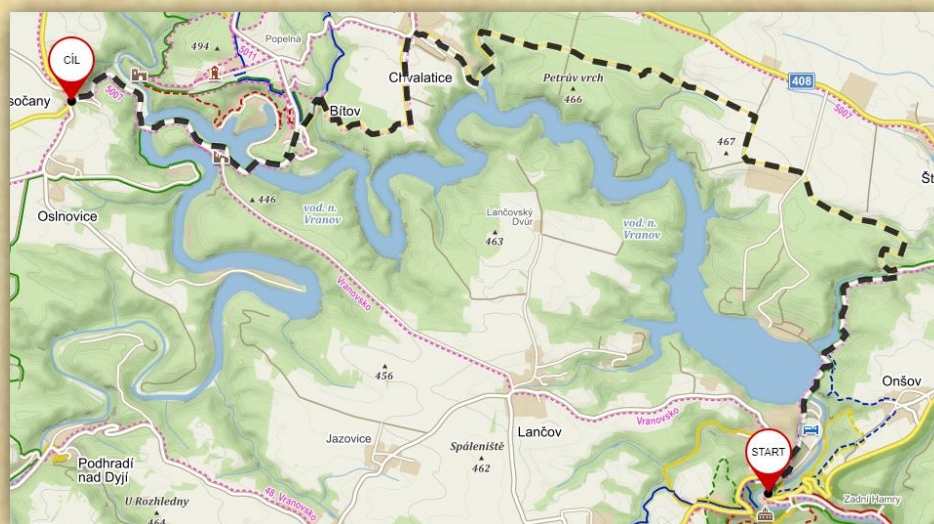
SKUPINA 3: IVANČICE – KRAMOLÍN /26 km/

Třetí díl odměny zanechala zlatá fazole v jeskyni u Mohelna.

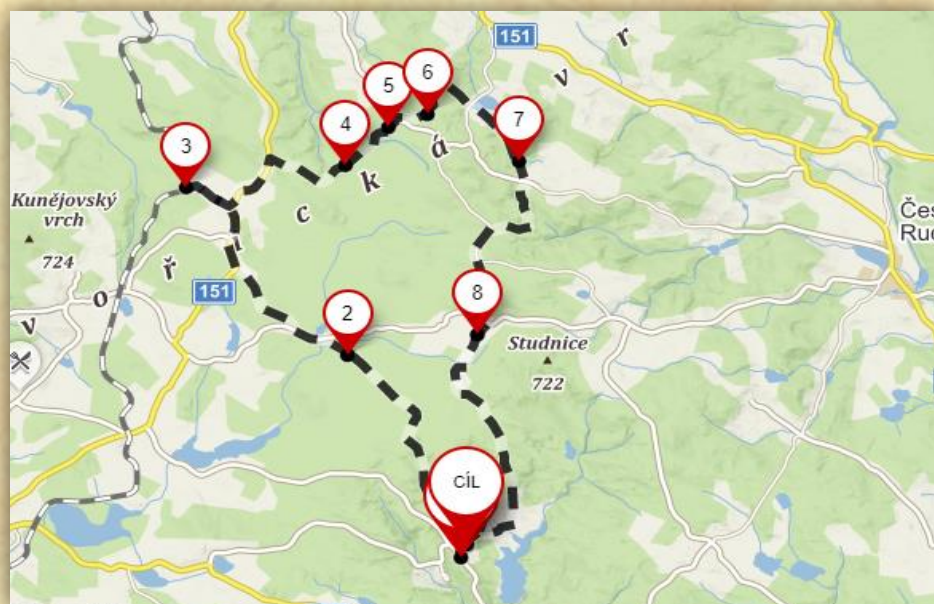
SKUPINA 4: VRANOV NAD DYJÍ – OSLNOVICE /24 km/

Čtvrtý díl odměny zanechala zlatá fazole u bašty hradu Cornštejn.

SKUPINA 5: ČESKÁ KANADA / 26 km /

Pátý díl odměny zanechala zlatá fazole u skály Ďáblův chléb.

12. DEN TÁBORA (středa 10. července 2019)

V 18:00 jsme se všechny skupiny (až na Broňovu, která omylem uháněla vlakem směr Znojmo) sešly u objednaného autobusu v Jaroměřicích. Dojeli jsme pak a došli na tábořiště, kde nás čekaly naše stany s pohodlnými postýlkami, Hop s Yourym, a taky stuhou obehnaný hangár. Sešli jsme se u našich zahrádek a každá skupina se pochlubila, co na své pouti získala:

- První skupina přivezla kazoo, na které, když se zatroubí, dobrou náladu podpoří.
- Druhá skupina na své misi našla loutku kašpárka s rolničkami, jejichž zvuk přiláká další nevšední zážitek.
- Třetí skupina se vrátila se zlatým klíčem, který patří ke zlaté truhle a má se použít jedině v přítomnosti krtka.
- Čtvrtá skupina předvedla zlaté nůžky, kterými je třeba přestříhnout stuhu barvy duhy.
- Pátá skupina vylovila z batohu ceduli „Stavba povolena“, jež se má zatlouci na libovolné místo a do 24 hodin na tom místě něco vyroste.

Takže jsme se do toho hned pustili. Zatloukli jsme ceduli, potom nůžkami přestříhli stuhu, kterou byl obehnan hangár. Uvnitř nás čekala slavnostní večeře (bramborový salát s řízkem, meloun, zelenina, ...), když jsme se najedli, zvukem kazoo jsme přivolali kapelu. S banjem, basou, mandolínou a dalšími nástroji zněly naše oddílové hitovky ještě mnohem lépe a my jsme si je s chutí zazpívali. Po necelé hodině jsme se rozhodli vyzkoušet kašpárka. Loutka šla z ruky do ruky a po asi 70 zacinkáních se rozsvítil a rozezněl menší hangár, v něm bylo přichystáno divadlo! Ne ledajaké, jmenovalo se „Princezna na fazoli“, odehrávalo se na zámku s rozbitou okenicí, což přinášelo velmi veselé situace.

Jakmile skončilo divadélko, vrátili jsme se zpět ke svým ešusům do velkého stanu a tam se odehrálo vyhodnocení celotáborové soutěže zahrádkářů. Nejplněnější zahrádku měla Stella, dále se nejvíce urodilo Šimonovi, Terce, Eliášovi, atd. Vyhlášení bylo podpořeno promítanými obrázky jednotlivých zahrádkářů.

To už byla hluboká noc a my jsme se vydali do svých pelíšků.

13. DEN TÁBORA (čtvrtek 11. července 2019)

Vzbudily nás písničky ze Semaforu, potom proběhla rozcvička a úklid po včerejším veselí. Následovala snídaně a po ní se rozběhl Velký táborový běh. Dvou a půl kilometrová trasa a na ní spousta stanovišť tábornického charakteru: uzly, topografie, rostliny, stopy, rozdělování ohně, střelba z luku, lanová lávka, zvířata a taky poznávání fazolí. Startovalo se po celé dopoledne až do oběda. Ti, kdož na svůj běh čekali nebo naopak už měli svůj závod za sebou, se věnovali především deníkům. Instruktoři a vedoucí počali balit stany Mamáje a velký hangár, aby toho zítra nebylo tolik a hlavně aby bylo vše suché (na zítřek jsou ohlašovány deště).

Po odpoledním klidu se odněkud vyhrabal krtek, což pro nás byl jasný signál, že je čas otevřít zlatým klíčem truhlu. Uvnitř našel každý z nás triko, dále tam byl pytel barev na textil a samolepky s nápisem Tábor kouzelných fazolí. Z toho jasně vyplynulo, že se budeme věnovat výrobě táborových trik. Sotva jsme začali, narolovalo k ceduli „Stavba povolena“ auto a týpek v montérkách se ptal, kde má postavit tu stavbu. S naší pomocí počala růst nafukovací překážková dráha, bohužel jen její půlka, druhou odmítl agregát zásobovat proudem. I tak jsme si s ní užili zábavy víc než dost. Z trik se vyklubala hotová umělecká díla. Trikům a překážkám jsme se věnovali až do večere, po ní jsme si užívali volno.

S tmou jsme se nasoukali do spacáků.

14. DEN TÁBORA (pátek 12. července 2019)

Ráno nás probudilo tiché bubnování na stanovou celtu. Prší. Rozcvička v pláštěnkách, snídaně v hangáru. Během dopoledne místo zamýšlených turnajů ve fotbale a v ringu proběhl pod střešou turnaj v deskové hře Carcassonne. Před obědem déšť ustal.

V odpoledním klidu ještě poslední umíněnci doháčkovávali své hakisaky, Ramp zuřil nad nedařící se krinolínou, ale nakonec ji zvládl, takže se stal druhým členem oddílu, který splnil kompletního táborníka a získal všechna 4 orlí pera.

Odpoledne jsme se snažili dohnat nedostatek pohybu z dopoledne, takže za sebou následovalo Hutututu, Vlajky a baseball. Před večerí se přihnal vítr a bouřka, což zhatilo náš záměr strávit večer u táboráku. Sešli jsme se tedy opět v hangáru, kde se zpívalo a proběhlo také vyhodnocení celotáborových soutěží: ranních běhů, úklidu stanů a psaní deníků. Závěrečnou třešínkou bylo vyhlášení desíti nejlepších táborníků. Radovat z vítězství se nakonec mohla Orsi. Za ní se umístili Kubaš, David, Alex, Wendy, Ema, Tonča, Terka, Ida a Fafa. Poté tempo písniček zpomalovalo, až došlo i na ukolébavky a šlo se spát. Poslední táborová noc.

15. DEN TÁBORA (sobota 13. července 2019)

Už od časného rána se střídaly chvíle deště a sucha. Balili jsme batohy, uklízeli stany a tábořiště, nakládali auta. Po studeném brzkém obědě v 11 hodin jsme nahodili na záda svá maxizavazadla a vydali se do Pulkova k autobusu. Ten přijel přesně, vyklopil brněnské pionýry a s námi se vydal na více než tříhodinovou cestu na Valašsko. Rodičům jsme po vystoupení zazpívali táborovou písničku a pak už jsme se na ně vrhli.

DOMA!!!!!!!!!!!!!!

PADESÁTÝ TÁBOR ZLATÝCH ŠÍPŮ SE STAL MINULOSTÍ.

